

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repatc.hu

Ügyszám: FRP/133/2017/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

113/2018. (V. 17.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a [redacted] panaszos Dr. Makó Katalin ügyvéd (1062 Budapest, Andrassy út 124.) útján 2017. március 24-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásában** a 2018. május 17-én – dr. Kozma Ákos elnökhelyettes és Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén – a távollévő dr. Kozma Ákos elnökhelyettes, előadó testületi tag írásbeli előterjesztése nyomán – született állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alpjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos jogi képviselője 2018. március 24-én, postai úton terjesztette elő panaszát a Testülethez. Álláspontjuk szerint a BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitányság hivatali jogkörével súlyosan visszaélve, zaklatásszerű magatartást tanúsít a Budapest, IX. kerület, Szabadkai úton dolgozó szexmunkásokkal szemben, olyan jogi eljárásokat indít, melyeknek sem ténybeli, sem jogi alapjuk nincsen, azonban ezek során rendre a személyi szabadságot legsúlyosabban korlátozó kényszerintézkedéseket alkalmazza (előállítás, őrizet).

Jelen konkrét ügyben álláspontjuk szerint a BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitányság intézkedő rendőrei a jogszabályt súlyosan megsértve alkalmazták a panaszossal szemben kényszerintézkedést, emellett a panaszossal szemben zaklatásszerű magatartást tanúsítottak és emberi méltóságát, személyiségi jogait nem tartották tiszteletben.

A jogi képviselő előadta továbbá, hogy az egyesületük a 16 éves működése során

folyamatosan kereste és keresi a kapcsolatot a rendőrségi vezetőkkel, igyekszünk a hozzánk forduló szexmunkásokat is jogkövető magatartásra buzdítani. Munkánk részét képezi, hogy a közterületi szexmunka legális feltételeit feltérképezzük és betartsuk, ennek során például megnézünk és kijelölünk olyan helyeket, melyek az 1999. évi LXXV. törvény alapján nem tekinthetők védett övezetnek, tehát ott a szexuális szolgáltatásra felajánlkozás szabálysértést nem valósít meg.

A helyi önkormányzatok 16 éve mulasztásos jogszabálysértést valósítanak meg azzal, hogy egyetlen helyen sem jelöltek ki türelmi zónát, így, megfelelő az ombudsman és az ORFK vezetője állásfoglalásának, a szexuális szolgáltatásra felajánlkozás mindazon a helyen „szabad, ahol nem tilos”, azaz ahol a törvény maga nem jelöl ki védett övezetet, ott a szexuális szolgáltatásra felajánlkozás semmilyen jogszabályt nem sért.

Ilyen terület a Budapest IX. kerület Szabadkai út meghatározott része is, ahol sok szexmunkás dolgozik. Ez a terület nem védett övezet a törvény alapján, tehát a szexuális szolgáltatásra felajánlkozás megengedett. Az itt dolgozó szexmunkás tagjaink ezzel tisztában vannak, emellett mindegyikük rendelkezik egészségügyi kiskönyvvél is, hiszen erre is felhívjuk a figyelmüket.

Tekintettel azonban arra, hogy a rendőrség a fenti jogi érvelést nehezen fogadta be (akár szándékosan, akár önhibáján kívül), a 2003. évben eljártak Ferencváros Jegyzője előtt és hatósági bizonyítványt is kaptak arról, hogy ezen terület nem minősül védett övezetnek. Így pár évre megnyugodhattak, hogy van egy hely a városban, ahol legálisan, jogszabályoknak megfelelően végezhető a szexuális szolgáltatásra felajánlkozás és mindezt okirati igazolással is rendelkeznek.

Az utóbbi időben azonban tagjaik panaszai megsokszorozódtak, ugyanis a Budapest IX. Kerületi Rendőrkapitányság a területre rendszeresen kijár, és az ott dolgozó szexmunkásokat beviszi, 72 órára előállítja, majd gyorsított bíróság elé állításban szabálysértési tárgyalásra szállítja őket.

A szexmunkások nem értik, miért kell a hétvégéiket zárkában, éhesen, fáva, rossz higiéniai körülmények között eltölteni, amikor semmilyen jogszabályt nem sértenek.

Az elmúlt időszak szabálysértési eljárásain változatos indokokat mutattak, a rendőrségi feljelentések általában a szexuális szolgáltatásra felajánlkozás helyszínét teszik máshová, mint ami a hatósági bizonyítványunkban szerepel, annak ellenére, hogy jól tudják, ez nem igaz. Természetesen a helyszínt, a főútvonalaktól mért távolságot egyetlen esetben sem mérik le.

A feljelentések másik köre az, amikor az eljáró járőrök meg sem kérdezik a szexmunkást arról, hogy rendelkezik-e egészségügyi kiskönyvvél, hanem automatikusan úgy töltik ki a jelentést, hogy ilyenrel nem rendelkezett. Ilyenkor utólag, a tárgyaláson adják oda a bíróságnak az egészségügyi igazolást, amely általában végig ott van az őrizetben lévő szexmunkás táskájában.

A bírósági tárgyalások alkalmával megismert rendőrségi feljegyzésekből, jelentésekből kiderült számukra, hogy a BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitányság vezetője célul tűzte ki a Szabadkai úti prostitúció felszámolását, ezért vezetői utasításban oda rendszeresen járőröket küld ki és utasítja őket az ott dolgozó szexmunkások előállítására.

Véleményük szerint a BRFK IX. Kerületi Rendőrkapitányság úgy alkalmaz személyi szabadságot legsúlyosabban korlátozó kényszerintézkedéseket, hogy erre jogi és ténybeli alapja nincsen. Azon állampolgárokkal szemben lép föl teljes súlyával, akik egyébként is

csekély érdek- és jogérvényesítő képességgel rendelkeznek.

Mindezek alapján kifogásolják a rendőrség eljárását.

A panaszost 2017. február 27. napján a Szabadkai út végén lévő erdős, fás részen az eljáró rendőr rajtakapta, amit egy férfival szexuális aktust végez. Az eljáró rendőr a férfit 20 ezer Ft pénzbírsággal sújtotta, a panaszost viszont - „az egyenlő bánásmód jegyében” - kényszerintézkedést alkalmazva a rendőrautóba beültette és előállította. A panaszos annyit kért csak az eljáró járőről, legalább azt engedje meg, hogy a nadrágját fölvegye (francia bugyit viselt), ám az eljáró járőr ezt megtiltotta, annyit felelt neki: „*gyere csak így, ahogy vagy*”.

A panaszos már ekkor jelezte a járőrnek, hogy kiskorú gyermekét egyedül neveli, így vele szemben előállításnak nincs helye, erre a járőr azt felelte, hogy - idézem „*minden kurva ezt mondja, hogy ne vigyük be, ne hazudjál*”.

Azt a tényt, hogy a panaszos a kiskorú gyermekét egyedül neveli, a Pesti Központi Kerületi Bíróság mellékelten csatolt végzése is igazolja.

A panaszost ezután az eljáró járőrök a BRFK IX. kerületi Rendőrkapitányságra beszállították és őrizetbe vették. A személyi szabadságot súlyosan és jogellenesen korlátozó kényszerintézkedés 14 óra 30 perctől 21 óráig tartott. A panaszos kérte az ügyeleteseket, hogy engedjék el, hiszen egyedül neveli gyermekét és nincs, aki érte menjen az óvodába, ám ezt az eljáró járőrök nem vették figyelembe. Ezt követően ellenőrizték, hogy valóban óvodában van-e a kisgyermek, majd megengedték a panaszosnak, hogy volt élettársát felhívja és őt küldje be az óvodába. Ez azért is rendkívül problémás, mert a panaszos volt élettársa eddig nem tudta, hogy a panaszos mivel foglalkozik, most, hála a BRFK XI. kerületi rendőrség jogtalan eljárásának, megtudta, így a panaszos számíthat arra, hogy további családon belüli erőszakok, zaklatások fogják érni volt élettársa részéről.

A panaszosnak a rendőrök azt mondták, ne merjen panaszt tenni, mert ha kiderül, mivel foglalkozik, elveszik tőle a gyermekét. Ezen rendőri nyilatkozatnak ugyanakkor ellentmond a 1. Alapvető Jogok Biztosának 2. sorszám alatt mellékelte szakvéleménye, miszerint az a tény, hogy a gyermek szülője legális munkát (itt: szexmunkát) végez, nem alapozza meg a gyermek veszélyeztetettségét és ezen az alapon gyámügyi intézkedésnek nem lehet helye.

A panaszost az őrizetbe vétel során folyamatosan arra biztatták a rendőrök, tegyen vallomást arra vonatkozólag, hogy a Szabadkai úton kik azok a szexmunkások, akik ún. „helypénzt” fizetnek és kinek. Az eljáró rendőrök azt mondták a panaszosnak, hogy ha erre vonatkozó vallomást tesz, másfél órán belül elengedik. Tekintettel azonban arra, hogy a panaszos ilyen információval nem rendelkezett, jogellenes őrizete tovább folytatódott.

Ügyfelemmel még este 8 órakor is azt közölte az ügyeletes tiszt, hogy aznap már biztosan nem engedik ki, hanem másnap viszik bíróságra, hogy gyorsított eljárásban döntsenek az általa elkövetett szabálysértésről. Majd végül minden kommentár, magyarázat nélkül kiengedték, dolgait visszaadták.

A panaszos a rendőrségi intézkedés óta retteg a járőröktől, nem is mert kimenni dolgozni, ami azért is problémás, mert valóban egyedül tartja el kiskorú gyermekét és ez a munka a megélhetési forrásuk. Ügyfelem a szexmunkát legálisan, nem védett övezetben végzi és

egészségügyi kiskönyvvvel is rendelkezik. Emellett azért pedig különösen problémás, mert álláspontunk szerint a rendőrség dolga az áldozatok védelme lenne, nem pedig egyedülálló fiatal nők végzálása és jogellenes fogvatartása.

A jogi képviselő szerint a rendőrség több ponton is jogsértő volt, ami miatt kérte a Testület vizsgálatát.

A jogi képviselő csatolta a Szabadkai úttal kapcsolatos hatósági bizonyítványt, illetve a panaszos 2017. február 24-én kiállított egészségügyi igazolását, ami szerint szexuális úton terjedő fertőzésben a vizsgálatok szerint nem rendelkezik..

A jogi képviselő csatolta továbbá az előállításról az igazolást, eszerint a panaszost előállítására a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 33.§ (2) bekezdés f pontjának 2. fordulata alapján került sor és a 2017. február 27-én 14 óra 55 perctől 20 óra 15 percig tartott. A panaszos nyilatkozata szerint az előállítás időtartama alatt sérülése, panaszja nem keletkezett.

A jogi képviselő csatolta továbbá a letéti tárgyakról a jegyzőkönyvet, eszerint a letétezésre 16 óra 45 perckor került sor, a tárgyakat a panaszos 20 óra 15 perckor kapta vissza.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A parancsnoki kivizsgálás 2017. május 22-én rögzíti, hogy az intézkedés oka tiltott prostitúciós tevékenység. Jogalapja a 1999. évi LXXV. törvény a szervezett bűnözésről, valamint az azzal kapcsolatos egyes jelenségek elleni fellépés szabályairól és az ehhez kapcsolódó törvénymódosításokról 7. § (1) bekezdés d) pontja szerint a hely ahol a cselekményt elkövette védett övezetnek minősül, ezért cselekményével megvalósította a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 172. § ütköző tiltott prostitúció szabálysértését.

A tetten ért személyekkel az intézkedő rendőrök Mező Csaba r. tzs. és Solti László r. ftörm. az intézkedés megkezdésekor az Rtv. 20. § (2) bekezdése alapján szóban közölték nevüket, azonosító számaikat, az intézkedés okát és célját. Közölték a hölgygel, hogy ellene az általa elkövetett cselekmény miatt szabálysértési feljelentéssel élnek, valamint, hogy az eljárás azonnali lefolytatása céljából a BRFK IX. kerületi Rendőrkapitányságra előállítják. A rendőrök az intézkedés során a panasztételi jogáról és annak határidejéről is tájékoztatták.

A körzeti megbízott rendőrök területükön járőrözve észlelték, amint a Budapest IX. kerület Szabadkai úton a Lidl Áruház irányába fekvő fás területen egy [...] frsz-ú személygépkocsi parkol. A Budapest IX. kerület Gubacsi út 34. szám alatt lévő Lidl Áruház vezetősége részéről több esetben is érkezett panasz a körzeti megbízott részére a fás területen és a Szabadkai úton folytatott prostitúciós tevékenység miatt ezért a rendőrök ellenőrizték az ott parkoló gépkocsit. A szolgálati gépkocsiból kiszállva észlelték, amint a panaszos a parkoló autó hátsó ülésén kutyapózban szexuális tevékenységet folytat. A Lidl Áruház panaszja arra terjedt ki, hogy az áruházban gyermekkel vásároló szülőket nagyon zavarja, hogy a

látótávolságon belül lévő Szabadkai úton, illetve a fás területen erősen hiányos öltözetben járkálnak a lányok, valamint ott öltöznek, vetkőznek.

Az intézkedésnek konkrét szemtanúja nem volt. A helyszínen a két fő körzeti megbízott, és a két fő elkövető, a panaszos és K. J. tartózkodott. A panaszossal a rendőrök nyugodt, higgadt hangnemben beszéltek. Az intézkedés alá vont személyek sem voltak ingerültek, hisz teljes mértékben rajta kapták őket az aktuson. Cselekedetüket elismerték, ezt igazolja, hogy a férfi a részére átadott bírságon a cselekményét aláírásával elismerte. Párbeszéd nem zajlott le a felek között, a rendőrök az Rtv. 20. § (2) bekezdésének teljesítését követően tájékoztatták az érintetteket cselekményük súlyáról, az azt követő szankciókról, valamint a jogaikról.

A panaszossal szemben a rendőrök az előállítást megelőzően a szolgálati gépkocsiba történő beültetést megelőzően csomagátvizsgálást hajtottak végre, melynek során a panaszos táskájában sem közbiztonságra, sem bűncselekményre utaló tárgyat nem találtak a rendőrök. Kényszerítő eszköz alkalmazására nem került sor.

Az előállítás jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont volt, ami alapján a rendőr az illetékes hatóság elé állítja azt szabálysértést elkövető személyt, akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható. Az előállítás kezdete 2017. február 27-én 14 óra 55 perc volt.

A panaszos a BRFK IX. kerületi Rendőrkapitányság Haller u. 7-9. szám alatti épülete került előállításra, ahol az előállító helyiségben került elhelyezésre. A panaszos a jogokra és kötelezettségekre vonatkozó tájékoztatást a befogadásakor megkapta, valamint nyilatkozatva lett a dohányzással, étkezéssel és hozzátartozó kiértesítéssel kapcsolatban. Azt Rtv. 33.§ (4) bekezdés szerinti igazolást a Rendőrkapitányságról történő eltávozásakor a készenléti csoportvezetőtől kapta meg.

A panaszos az előállítás során meghallgatták a cselekményével kapcsolatosan, melyről [...] Szabs. számon jegyzőkönyv készült eljárás alá vont személy meghallgatásáról.

A panaszost nem vették őrizetbe, mivel az előállító rendőröknek azt nyilatkozta, hogy 7 éves gyermekéről egyedül gondoskodik

A panaszos az intézkedés kezdetétől kezdve többször is kapott tájékoztatást a jogszabályokban meghatározott jogairól, jogorvoslati lehetőségekről. Az intézkedő rendőrök is tájékoztatták előállító őrt is, és a meghallgatást végző előadó is.

A kliens részére a rendőrök 20.000 ft-os helyszíni bírságot szabtak ki az általa elkövetett cselekménnyel megvalósítja a Szabs. tv. 184. § (1) bekezdésébe ütköző szexuális szolgálatra való felhívás tilalma szabálysértést. A panaszost a folyamatos tevékenysége miatt viszont feljelenítették. A panaszossal szembeni szabálysértési ügyet a Pesti Központi Kerületi Bíróság Egységes Szabálysértési Csoport részére továbbította a rendőrség, az ügygel kapcsolatban végzést a bíróság még nem hozott. Az ügyben keletkezett iratok (igazolás, dohányzási, étkezési és kiértesítési nyilatkozatok) eredetben megküldésre kerültek a bíróság részére, így abból másolattal nem rendelkezik a rendőrség. Az ügygel kapcsolatosan hang és képfelvétel nem készült.

K. Á. r. százados szerint a rendőrök az intézkedés során teljes mértékben jogszerűen és szakszerűen jártak el. Az eljárás alá vont személlyel szemben higgadtan, tisztelettudóan jártak el. Jogairól tájékoztatták. A panaszos az intézkedés során együttműködő volt, a jogait és

kötelezettségeit tudomásul vette.

2) A panaszos meghallgatásáról készült jegyzőkönyv tanúsága szerint a panaszost 2017. február 27-én 19 óra 31 perc és a 19 óra 39 perc között hallgatták meg.

3) Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés további releváns információt nem tartalmaz, ezért annak ismertetésétől a Testület eltekint.

III.

A Testület először azt vizsgálta, hogy a panasz valamennyi részére rendelkezik-e hatáskörrel.

A Testület hatáskörét az 92. § (1) bekezdése szabályozza, eszerint akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bünt megelőzési és bünt felderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

A szabálysértési eljárás szabályait a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) rendelkezései tartalmazzák.

A szabályszegési eljárásban történő közigazgatási bírság kiszabásának eseteit és módját a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény rendelkezései tartalmazzák. Az eljárásra a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) előírásai irányadók.

A fenti hatásköri szabályokból megállapítható, hogy a rendőrség szabálysértési, illetve szabályszegési eljárását a Testület nem minősítheti, a fölött semmiféle kontrollt, felügyeletet nem gyakorol. a szabálysértési, illetve a közigazgatási bírság mértékét nem vizsgálhatja, a bírságot nem módosíthatja és nem törölheti el. A Testület ebből következően nem jogosult abban a kérdésben állástfoglalni, hogy a panaszos elkövette-e a szabálysértést, amit a rendőr a helyszínen felrótt neki. **Ekörben a Testület hatáskörének hiányát állapította meg.**

A Testület a hatáskörével kapcsolatban továbbá leszögezi, hogy a Testület egyedi panaszokat, egyedi intézkedéseket vizsgál, nincs lehetősége olyan panasz, vagy rendőrségi gyakorlat jogszerűségének vizsgálatára, amelynek a közvetlen érintettje nem fordult a Testülethez jogorvoslatért.

Mindezek alapján Testület csupán a panaszossal szemben 2017. február 27-én foganatosított intézkedés jogszerűségét vizsgálta, és nem foglalt állást a rendőrség prostitúciós cselekményekkel kapcsolatos gyakorlatáról. Szintén nincs hatásköre a Testületnek az

önkormányzatok esetleges mulasztásának megállapítására, illetve a szabálysértési bírság felülbírálatára.

IV.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, a IV. cikkben foglalt személyi szabadsághoz való jogát és a XV. cikkben foglalt diszkrimináció tilalmát az alábbiak szerint.

1) A Testület először az előállítás jogszerűségének kérdését vizsgálta.

a) A panaszos állítása szerint a rendőri intézkedésre jogszerűtlenül került sor.

A rendőri jelentések szerint a panaszost és egy rajta kapták az aktus közben. Cselekedetüket elismerték, ezt igazolja, hogy a férfi a részére átadott bírságon a cselekményét aláírásával elismerte. Az előállítás jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont volt.

A kliens részére a rendőrök 20.000 ft-os helyszíni bírságot szabtak ki az általa elkövetett cselekménnyel megvalósítja a Szabs. tv. 184. § (1) bekezdésébe ütköző szexuális szolgáltatásra való felhívás tilalma szabálysértést. A panaszost a folyamatos tevékenysége miatt viszont feljelentették. A panaszossal szembeni szabálysértési ügyet a Pesti Központi Kerületi Bíróság Egységes Szabálysértési Csoport részére továbbította a rendőrség.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki. A 8. §-a szerint pedig a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja,

illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

A Szabs. tv. 172. §-a szerint aki a külön törvényben, vagy törvény felhatalmazása alapján hozott önkormányzati rendeletben a szexuális szolgáltatással összefüggő korlátozást, illetve tilalmat megszegi, tiltott prostitúció szabálysértést követ el.

A Szabs. tv. a prostitúciót az elzárással is büntethető cselekmények között rögzíti.

A Szabs. tv. az elzárással büntetendő cselekményeknél a bíróság hatáskörébe utalja az eljárás lefolytatását, sőt szabálysértési őrizet esetén a gyorsított eljárást is lehetővé teszi bíróság elé állítás formájában (Szabs. tv. 41.§. 124. §)

A Szabs. tv. 73. § (1) bekezdése szerint a rendőrség szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértés esetén a tetten ért eljárás alá vont személyt gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából őrizetbe veheti. A tettenérésre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni akkor is, ha a szabálysértés helyszínéről elmenekült elkövetőt a rendőrség az elkövetéstől számított negyvennyolc órán belül elfogja.

A Szabs. tv. 124. § (1) bekezdése szerint a szabálysértési elzárással is büntethető szabálysértés miatt őrizetbe vett személyt a rendőrség a gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából a bíróság elé állítja.(2) A rendőrség a bíróság elé állítás időpontjáról haladéktalanul értesíti a sértettet, valamint gondoskodik arról, hogy a bizonyítási eszközök a tárgyaláson rendelkezésre álljanak. A rendőrség közli az eljárás alá vont személlyel, hogy milyen szabálysértés miatt és milyen bizonyítékok alapján állítja bíróság elé.

A Testület ezen a ponton szükségesnek tartja felhívni a figyelmet töretlen gyakorlatára, miszerint ha az Rtv. szerinti rendőri fellépés mögöttes jogalapjaként a rendőrség egy Rtv.-n kívüli jogszabályban meghatározott tényállás tekintetében fennálló gyanúokra (pl. bűncselekmény vagy szabálysértés gyanújára) hivatkozik, a Testület – a kérdéses cselekményért egyébként fennálló szabálysértési vagy büntetőjogi felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Amennyiben a Testület ezt a vizsgálatot nem végezné el, a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A panaszos előadásában elismerte, hogy szexuális tevékenységet végzett, azonban állítása szerint azt nem tiltott helyen tette. Erről a jogi képviselő csatolta az igazolást is.

Sem az Rtv., sem a büntető, illetve szabálysértési anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozik-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A Btk. kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rabláskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvétel után, de még az elvétel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a

folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj *folyamatos* szemmel tartása és *megszakítás nélküli* üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik. átdolgozott kiadás. HVG-Orac. Budapest, 2003. 587-588. o.).

A Be. szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy *üldözés során* elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve.

A tettenérés további, hasonló jelentőséggel bíró tartalmi elemét magyarázza a 13/2013. számú büntető elvi határozat (EBH2013. B.13.). A Kúrai magyarázata szerint a „Be. 127. § (3) bekezdése a bűnüldözésre jogosult hatóságnak nyújtott civil jogsegély, aminek lényege, hogy az elkövetőt elfogó, visszatartó személy a hatósághoz képest helyzeti előnyben van, viszont törvényileg engedélyezett magatartása fejében sem lesz cselekménye hatósági, hanem megmarad magáncselekménynek. [...] Kétségtelen, hogy az *elfogás, visszatartás fizikai ráhatást* jelent, éppen ezért különösen vizsgálendő, hogy az irányadó tényállás szerinti történések azokon a kereteken belül maradnak-e, amelyeket a jogalkotó a Be. 127. § (3) bekezdése esetében meghatároz. A tettenérés feltételezi a bűncselekmény észlelését; és ahhoz képest a cselekményt éppen elkövetőnek, az éppen eltávozó elkövetőnek, és az eltávozó elkövető üldözésből való elfogását, ekként visszatartását. Tettenérés alatt értendő, ha a cselekmény az adott személy – a tettenérő – szeme láttára, észlelése mellett történik; olyan fizikai közelségben, amikor reális lehetősége van az elkövetéshez férni, az elkövetőt elérni, az elkövető után eredni. Mindez a forró nyom, az idővesztés nélküli üldözés lehetősége; és éppen ezen alapul a társadalmi elismertsége.”

A Kúria fenti magyarázata alapján megállapítható, hogy a tettenérésnek a *folyamatosság, a megszakítás nélküliség* mellett szükségszerű eleme az is, hogy annak keretében sor kerüljön az elkövető *fizikai ráhatással történő üldözésére, elfogására, visszatartására*. Amennyiben az elkövető fentiek szerint leírt nyomon követhetősége megszakad, vagy ha vele szemben nem kerül sor – jellemzően fizikai ráhatással – üldözésre, visszatartásra, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

~~Mínt hogy az előállítás az egyik legsúlyosabb jogkorlátozással járó intézkedés, amelyre az Rtv. lehetőséget biztosít a rendőr számára, a Testület álláspontja szerint az ezen intézkedésekre irányadó rendelkezéseket – az Rtv. 2. §-ában foglalt, az emberi méltóság és általánosságban az emberi jogok védelmével kapcsolatos rendőrségi kötelezettség minel~~

teljesebb érvényesülése érdekében – megszorítóan kell értelmezni, és különös gondossággal kell értékelni, hogy megvalósulnak-e azok a körülmények, amelyeket a szabadságelvonás feltételeként a törvény megfogalmaz.

A Testület álláspontja szerint a jelen esetben a tettenérés szűkebb kategóriájáról beszélhetünk, mivel a rendőr a panaszost a szabálysértési cselekmény elkövetése során vonta intézkedés alá a rendőrség, és tartotta vissza a helyszínen az intézkedés érdekében, mindezzel megszakítva a cselekmény folytatását.

Tekintettel arra, hogy a Szabs.tv. a bíróság elé állítás, illetve az őrizetbe vételhez nem követeli meg a beismerést, a tettenérés a fentiek szerint pedig megvalósult, fennálltak a panaszos szabálysértési őrizetbe vételének feltételei, így lehetősége volt a rendőrségnek, hogy a panaszost gyorsított eljárásban a bíróság elé állítsa, tehát fennállt az eljárás azonnali lefolytatásának a lehetősége a rendőri intézkedés pillanatában. Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos előállítására megfelelő jogalap birtokában került sor, amelyet az a tény sem tesz jogszerűtlenné, hogy utóbb a panaszos szabálysértési őrizetét végülis nem kezdeményezte a rendőrség (a panaszos kiskorú gyermekére tekintettel), hiszen az előállítás jogszerűségének kérdését mindig azon információk alapján kell megítélni, ami az intézkedő rendőrnek intézkedés idején a birtokában volt, vagy amelynek kellő körütekintés mellett a birtokában lehetett volna.

A Testület álláspontja szerint tehát a panaszos előállítására megfelelő jogalap birtokában került sor.

b) Tekintettel arra, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdésében meghatározott előállítási okok nem kötelező jelleggel írják elő az előállítást, hanem mérlegelési jogot engednek az intézkedő rendőrnek, a Testület vizsgálata az Rtv. 15. §-ban meghatározott arányosság követelményének a megvalósulását.

Az arányosság követelményét az Rtv. 15. §-a akként írja elő, hogy a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

Jelen esetben tekintettel arra, hogy a rendőrök a cselekmény egyszerű megítélése miatt a gyanúsított bíróság elé állítását kívánták kezdeményezni, amelynek az előző alpontban kifejtettek szerint fennálltak a feltételei, a Testület álláspontja szerint az előállítás megfelelt az arányosság követelményeinek.

A Testület álláspontja szerint tehát a panaszos előállítására kellő jogalap birtokában került sor és megfelelt az arányosság követelményének, így ezáltal nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

c) Az előállítás időtartamának jogszerűsége kapcsán a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult

meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendőrségi iratok szerint a rendőrség a panaszos személyi szabadságát 2017. február 27-én 14 óra 55 perctől 20 óra 15 percig, azaz 5 óra és 20 perc időtartamban korlátozták.

Ezzel szemben a panaszos állítása szerint az előállítása 14 óra 30 perctől 21 óráig tartott.

A rendőrségi iratok szerint az előállítás kezdete 2017. február 27-én 14 óra 55 perc volt. A panaszos a BRFK IX. kerületi Rendőrkapitányság Haller u. 7-9. szám alatti épülete került előállításra, ahol az előállító helyiségben került elhelyezésre. A panaszos a jogokra és kötelezettségekre vonatkozó tájékoztatást a befogadásakor megkapta, valamint nyilatkozatva lett a dohányzással, étkezéssel és hozzátartozó kiértesítéssel kapcsolatban. Azt Rtv. 33.§ (4) bekezdés szerinti igazolást a Rendőrkapitányságról történő eltávozásakor a készenléti csoportvezetőtől kapta meg. A panaszos az előállítás során – 19 óra 31 perc és a 19 óra 39 perc között – meghallgatták a cselekményével kapcsolatosan, melyről [...] Szabs. számon jegyzőkönyv készült eljárás alá vont személy meghallgatásáról.

A panaszos az előállításról készült igazolást maga csatolta a beadványában, azt a kiállítás során aláírásával látta el, tartalmát nem vitatta, így a Testület az előállítás időtartamának vizsgálata során ezen adatokból indult ki, ezért elfogadta azt a rendőri előadást, hogy az előállítás 14 óra 55 perctől 20 óra 15 percig tartott.

A Testület megállapította, hogy ezen időintervallumban a panaszost és a kilensét intézkedés alá vonták a helyszínen, kiállították a helyszíni bírságolás iratait (kb. 40-45 perc), a panaszost beszállították a kapitányságra (kb. 10 perc). Majd elhelyezték az előállító helyiségbe, kitöltötték a szükséges nyilatkozatokat, megkapta a tájékoztatókat (kb. 40 perc), ezt követően 19 óra 31 és 39 perc között kihallgatták, kitöltötték a szükséges nyilatkozatokat, igazolást (kb. 30 perc) majd szabadították.

A fentiekből kitűnik, hogy a rendőrök kb. 16 óra 40 perc és a 19 óra 30 perc között nem végeztek érdemi cselekményt a panaszossal szemben, illetve a panaszos ügyében.

A Testület álláspontja szerint – figyelemmel a szükséges időről a fentiekben leírtakra – a rendőrségnek kötelessége, hogy az eljárási cselekményeket a lehető leggyorsabban

foganatosítsa annak érdekében, hogy a személyi szabadságot korlátozó intézkedés a legrövidebb ideig tartson. Önmagában az a tény, hogy várhatóan őrizetbe vétel, illetve gyorsított eljárás követi az előállítást nem mentesíti a rendőrséget ezen kötelessége alól, így ilyen esetben is a kihallgatást és a további eljáráshoz szükséges eljárási cselekményeket a lehető leghamarabb el kell végezni, ugyanis ezek fényében dönthető csak el, hogy az előállított személlyel szemben a továbbiakban van-e és ha igen, akkor milyen kényszerítő intézkedések foganatosítására van szükség. A jelen esetben ezért a panaszossal szemben az előállítást követően legkésőbb kb. 17 óra körül meg kellett volna kezdeni a kihallgatást, amely során kiderült, hogy a panaszosnak van egy 7 éves gyermeke, akinek az eltartásáról ő gondoskodik.

Amennyiben az őrizetbe vételtől a rendőrség ezen ok miatt tekintetett el, akkor ez az indok gyakorlatilag már a 17 óra körül a rendelkezésére állhatott volna. Így módon a Testület álláspontja szerint indokolatlanul és aránytalanul korlátozták a panaszos személyi szabadságát majd 3 óra terjedelemben.

A fentiekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga sérült az előállítás időtartama kapcsán.

2) A panaszos jogi képviselője kifogásolta az eljárás megkülönböztető jellegét, ezért a Testület vizsgálta a részrehajlásmentes intézkedés követelményének érvényesülését.

A rendőri jelentések szerint a panaszost előállították, míg a kliensét csupán megbírságotlák a rendőrök.

A jogalkotó a porsitációval kapcsolatos cselekményeket eltérően ítélte meg és rendelte szankcionálni. A prostitúciós tényállásokat a Szabs. tv. 2 külön részben tárgyalja, míg a tiltott prostitúciót (Szabs. tv. 172.§) elzárással is, addig a felhívást (Szabs.tv. 184.§¹) csupán 150.000 Ft-ig terjedő pénzbírsággal rendeli büntetni.

A Szabs.tv. 99. § (1) bekezdése szerint a helyszíni intézkedés során a szabálysértés elkövetését elismerő személlyel szemben helyszíni bírság kiszabásának van helye. (2) A helyszíni bírság összege ötezer forinttól ötvenezer forintig, hat hónapon belül újabb szabálysértés elkövetése esetén hetvenezer forintig terjedhet.

A fenti szabályokból kitűnik, hogy amennyiben a felhívást megvalósító fél a cselekményt elismeri, vele szemben lehetőség van helyszíni bírság kiszabására, míg a panaszos a cselekményt nem ismerte el, ráadásul elzárással is büntetendő cselekményről volt szó, így nála a helyszíni bírság alkalmazása kizárt volt.

Amennyiben tehát a panaszos azt észlelte, hogy az aktus másik résztvevőjével szemben a rendőrök eltérően járnak el, a különbözőségnek meg volt az ésszerű és jogilag alátámasztott

¹ A Szabs. tv. 184. § (1) Aki a külön jogszabály szerint meghatározott védett övezetben ellenszolgáltatást felajánlva mást szexuális szolgáltatás nyújtására felhív, illetve más személy szexuális szolgáltatásának felajánlását elfogadja, szexuális szolgáltatásra felhívás szabálysértést követ el.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott szabálysértés miatti eljárás a rendőrség hatáskörébe tartozik.

indoka. Ez az eltérő eljárás önmagában nem szolgáltatott alapot az intézkedés részrehajlásmentességének megkérdőjelezésére.

Mindemellett a panaszos nem tudott megjelölni egyéb olyan körülményt sem, amely arra utalna, hogy az intézkedés vele szemben indokolatlanul volt hátrányosabb (vagy a másik intézkedés alá vonttal szemben előnyösebb) volt pusztán azért, mert személye a rendőr számára valami okból ellenszenves volt.

A Testület vizsgálata során sem tudott feltárni olyan körülményt, illetve a fentiek szerint a panaszos nem tudott igazolni olyan tény, amely alátámasztotta volna, hogy a panaszossal szemben azonos körülmények között indokolatlanul alkalmaztak más, hátrányosabb szankciót a rendőrök, mint a mással szemben. A megkülönböztetés oka az eltérő jogszabályi előírás volt.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszossal szembeni intézkedés nem ütközött az Alaptörvény XV. cikkben rögzített diszkrimináció tilalmába.

3) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem engedték el, hiába hivatkozott a kiskorú gyermekére, hanem csupán azt engedték, hogy telefonon értesítse az élettársát.

A Testület a fentiekben már kifejtette, hogy a panaszos előállítására alapvetően jogszerűen került sor, csupán az időtartam miatt állapított meg jogsértést. Ennél fogva a panaszosnak az a része, hogy nem engedték el a rendőrök a kiskorú gyermeke miatt a panaszost a fentiek miatt nem megalapozott.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.

A Szolgálati Szabályzat 15. § (1) bekezdése szerint ha az Rtv. 33-34. §-a, vagy 37. § b)-c) pontja alapján a személyt a lakásából szállítják el, szükség esetén a lakásban maradó vagyontárgyait a rendőr biztonságba helyezi, az üresen maradó lakást tanúk jelenlétében lepecsételi. (2) A hátramaradt betegről, magatehetetlen személyről, gyermekről történő gondoskodás érdekében a rendőr intézkedik. Ha a helyszíni ellátásuk nem oldható meg, kórházba, intézetbe utalásukról kell gondoskodni, valamint karitatív szervezetet is fel lehet kérni ellátásukra. A növények, haszon- és díszállatok gondozására a helyi önkormányzat jegyzője útján kell intézkedni.

A panaszos saját előadása szerint a rendőrök ellenőrizték, hogy a gyermeke valóban óvodában van-e, majd lehetővé tették a rendőrök számára, hogy értesítse az élettársát annak érdekében, hogy a kiskorú gyermeke megfelelő ellátása lehetővé váljon. Ugyanakkor álláspontja szerint ebből jogsérelem érte, mivel a volt élettársa eddig nem tudta, hogy miből tartja el magát, így további zaklatásokra számíthat a részéről.

A hatályos joganyag az előállított személyek esetében kötelezővé teszi, hogy a rendőrség gondoskodjon a hátramaradt gondozásra szoruló gyermekről. Elsősorban a helyszíni

ellátásukról kell gondoskodni, majd ha ez nem megoldható, akkor valamilyen egészségügyi, szociális intézmény vagy szervezet értesítésével.

A Testület álláspontja szerint – a fentiekre figyelemmel – a rendőrség nem követett el jogsértést akkor, amikor a panaszos gondozásra szoruló gyermeke ellátása végett akként intézkedett, hogy a panaszosnak lehetővé tett, hogy a volt élettársát értesítse a gyermek ellátása érdekében, hiszen a gyermek számára nyilvánvalóan az járt a legkisebb sérelemmel, ha a gyermeket a panaszos távollétében – a gyermek által ismert környezetben – olyan személy látja el, akit ismer.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a rendőrség eljárása nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

5) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök azt mondták neki, hogy jobban jár, ha nem tesz panaszt, mert különben a foglakozása miatt elveszik a gyermekét.

A Testület a panasz ezen része kapcsán emlékeztet az Rtv. fentebb hivatkozott 2. §-ára. Szükségesnek tartja kiemelni továbbá a Független Rendőri Szakszervezet főtitkárának, az Országos Rendőrfőkapitányának, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete főtitkárának a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét kihirdető, 2007. július 4-én Budapesten kelt közös nyilatkozatát (a továbbiakban: Etikai Kódex), amely iránymutatásul szolgál a Rendőrség számára a rendőrök által követendő magatartás tekintetében. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrré vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „[a] rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mérték tartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szűkesteren konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint: „[t]udatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [pl. 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg a tv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – magas állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.” Az országos rendőrfőkapitány 2008. szeptember 10-én kelt, 25800/6/2008. RP. sz. határozatában ezzel a megközelítéssel egyetértett, és azt is kimondta, hogy még az intézkedés alá vontak „provokatív, durva, sértő magatartása sem mentheti az intézkedő rendőr ehhez hasonló viselkedését.”

Továbbá hivatkozik a Testület az Rtv. (2) bekezdésében foglaltakra, ami szerint az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A jelentések szerint az intézkedő rendőrök kulturáltan és szakszerűen kommunikáltak a panaszossal, megadták számára a jogaira és a jogorvoslatra vonatkozó tájékoztatást. A rendőrök csupán a cselekmény súlyáról, a szankcióról és a jogaikról tájékoztatták a panaszost, más tárgyú párbeszéd nem volt köztük.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőr előadásai oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában az ellentmondás nem oldható fel a rendőrök által alkalmazott hangnem tekintetében.

A Testület mindezek alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a rendőrök betartották-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

V.

A Testület álláspontja szerint a panaszos előállítására kellő jogalap birtokában került sor és az - figyelemmel az Rtv. 33. § (2) bekezdés és az Rtv. 15. § előírásaira – megfelelt az arányosság követelményének is. Ugyanakkor az előállítás időtartama szükségtelenül hosszú volt, így ezen okból sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

A Testület álláspontja szerint az intézkedés megfelelt a részrehajlásmentes intézkedés követelményének, így nem sérült a diszkrimináció tilalmára vonatkozó előírás. A telefonos értesítés nem sértette a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát, mivel arra a jogszabály előírásainak megfelelően került sor.

A fenyegető hangnemre vonatkozó kifogás kapcsán a Testület nem tudta az eseményeket rekonstruálni, ezért úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelem jellege és mértéke eléri azt a szintet, amely indokolttá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak.

Budapest, 2018. május 17.

Dr. Lukács Tamás s.k.
elnök, testületi tag

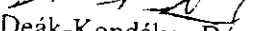
Dr. Wildner Domonkos s.k.
testületi tag

Dr. Kozma Ákos s.k.
helyettes, előadó testületi tag
helyett dr. Lukács Tamás elnök

Dr. Cservák Csaba s.k.
testületi tag

A kiadmány hitelül:

Dr. Deák-Kondákor Dóra
titkárságvezető